

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԴՅԱՆ

Կոկոն-ծաղիկք կույսին

Լուսավորքիք լ'անարև
Չույզ մ'աշխարհներ ես տեսի
Ճառագայթից, բույրերու
Եվ փափկության ու լույսի:

Ո՛հ, չ'է՛ նոցա պես անբիծ
Իտալական վեհ երկին,
Եթե չ'ունին աստեղց բույլ,
Ամպ ու կայծակ ալ չ'ունին:

Ո՛հ, հավիտյան միշտ կոկոն
Կարծես գույզ մը ծաղիկ են,
Բայց նրման կույս սրտերու՝
Կարի քաղցրը կը բուրեն:

Ձեռք կարկառել ս'աշխարհաց
Ակնախրտիղ ու անտես՝
Հանդուգն ըլլալ է լոկ քան
Չ'աշխարհակալն Արտաշես:

Ի՞նչպես արդյոք կերտեց Նա
Լուսագունդներս այս դողողոջ,
Նա աշխարհի քան ըզկերտ՝

Մտածեց ոգի տալն կրնոջ:

Կը դողդողան իմ շուրթեր
Հըպիլ սիրո այդ խրոտվ
Կոկոն-ծաղկանց՝ խամբելու,
Արատելու երկյուղով:

Այլ որ շուրթերն հանդրգնի
Հըպել հրաշից այդ լույսե,
Կ'երդնում յաշխարհն աստեղաց,
Թե նա դա՛ր մը կը ծըծե: